

Mia Vila: «Joaquín em va confondre amb Guti una vegada a Eivissa»

Exfutbolista de l'Andorra, Badalona B, Racing de Santander B, Gimnàstica de Torrelavega, Hospitalet, Peralada, Castelldefels i Puigcerdà

Sense passió, la vida sol ser sempre més avorrida. Si hom gaudeix del que fa, sigui el que sigui, s'és molt més a prop de la felicitat. En el cas de Josep Maria Vila (Llívia, 1981), l'entusiasme l'ha acompanyat sempre en totes les etapes i facetes de la seva vida. En tenia amb catorze anys quan va entrar a la Penya Blaugrana de Collblanc i el seu pare el baixava tres cops per setmana a Barcelona per entrenar i en té ara, amb quaranta-quatre al capdavant de la Carnisseria Pons de Llívia un negoci de quarta generació. Entremig ha gaudit com un vedell del futbol tastant la Segona B amb la Gimnàstica Torrelavega i l'Hospitalet i també del futbol sala, disputant un Mundial amb Catalunya a Colòmbia amb la Federació Catalana de Futbol Sala. Les portes de l'elit no se li van acabar d'obrir mai del tot, si bé quan el 2004 va fitxar pel Racing de Santander ho va tenir a tocar. «El vespre després de signar contracte a les oficines del Sardinero vam anar a sopar amb el pare i recordo que em va dir plorant: 'Mia, ho hem aconseguit'». Van ser dos mesos de pretemporada a cavall entre el Racing B, de Tercera, i el primer equip, de Primera, amb el qual va entrenar quinze dies i va anar convocat en un amistós a Amurrio. «Van ser uns dies increïbles. Em paraven pel carrer i em demanaven autògrafs. Els cabells llargs i rossos hi ajudaven. Fins i tot, em feien passar als restaurants havent-hi una cua de vint persones...». Venia de l'Andorra i el darrer dia de mercat, va ser cedit a la Gimnàstica de Torrelavega, de Segona B. «Mirant enrere, t'adones de la dificultat d'arribar. Jo tenia el nivell que tenia, però si tan sols hagués jugat un minut o trenta segons a Primera, sí que li podria haver dit al pare, 'ara sí que ho hem aconseguit'». Vila continuaria el seu camí per Torrelavega, l'Hospitalet, Peralada i Castelldefels abans de tornar a casa per jugar al Puigcerdà, a Quarta Catalana. I ho faria amb la mateixa passió i alegria amb què quedava bocabadat observant Laudrup durant en els entrenaments del Dream Team, quan militava a la PB Collblanc, o amb què s'exercitava al costat de Benayoun, Javi Guerrero i companyia al Racing. Tot i anar perdent protagonisme i gaudir de pocs minuts a l'Hospitalet i al Peralada, Vila mai va fer cap mala cara al vestidor. Una virtut innata i destacada pels entrenadors. «Agné ja em va dir que no era perfil de migcentre que volia però m'agraïa el comportament. Ho he passat malament sense jugar, però sempre he mantingut l'alegria al vestidor tot i estar enfadat». «Sempre m'ha encantat el xou i la gresca», confessa. I alerta, que quan s'hi posava, s'hi posava i ho feia amb personatges importants. Com una nit a Eivissa on va coincidir amb l'exjugador del Betis, Joaquín. En aquella època, Vila lluia una cabellera llarga i rossa i més d'un li deia Guti, per la semblança física amb el jugador del Madrid. «Resulta que Joaquín es va confondre i es pensava ben bé que jo era en Guti. I és clar, jo, lògicament, li seguia la veta. 'José María, esto i José María, lo otro' tota la nit... Com que em dic Josep Maria jo anava fent i era un fart de riure tot plegat». La història entre Vila i Joaquín continuaria unes setmanes després durant una concentració de la selecció espanyola a Torrelavega. «Jo jugava a la Gimnàstica i, després d'un entrenament seu, ens vam creuar a fora al camp. Ell anava amb José Antonio Reyes. 'Este cabrón me la lió en Ibiza' li va dir a Reyes, que recordo que va contestar 'sí que se parece a Guti, sí', mentre es trencaven de riure». L'anècdota no s'acaba. «'Juegas en el Talavera, así?', em va preguntar. Jo li vaig dir que no, al Torrelavega, on érem. 'Bueno, los dos empiezan por t', em va contestar amb el seu salero». Aquell 2005 a Torrelavega va viure el tancament més llarg (39 dies) d'un equip al vestidor per denunciar impagaments. «Jo cobrava del Racing però també em vaig tancar al Malecón per solidaritat amb els companys». Amb l'Hospitalet tindria l'oportunitat de jugar contra l'Athletic Club a la Copa en un dels partits que més recorda. Amb 26 anys i veient que «no arrencava», va decidir tornar a casa, al Puigcerdà. «No havia jugat al Bayern però allò va ser un xoc de realitat. Feia quatre dies que tenia fruita al vestidor i em netejaven les botes i de cop em trobava que érem set a l'entrenament, tots d'un color diferent i que tothom s'ho feia tot. El futbol de veritat, vaja. Va ser un

any bonic i molt divertit», recorda. A partir d'aquí, un amic el va convèncer per posar-se amb el futbol-sala a Llívia. «Havia fet tornejos d'estiu i prou. No en tenia ni idea... Feia canvis de joc i tot», riu. Sense imaginar-s'ho, el futbol-sala li permetria viure experiències «inoblidables» com jugar competició europea amb el Llívia i disputar el Mundial de l'Associació Mundial de Futbolsal de Colòmbia amb Catalunya el 2011. Allà jugaria en pavellons amb cinc mil persones i celebraria dos gols fent un ball típic colombià primer i una sardana, després». Aparcada l'etapa esportiva, Vila ha reinventat el negoci familiar per convertir-lo en un temple de la gastronomia de dues plantes en què s'hi barreja la carnisseria de tota la vida amb un espai gourmet. Atenent la clientela i elaborant els embotits de tota la vida gaudeix amb la mateixa passió de sempre. No va guanyar cap Champions però, sí que va rebre el 2023 el premi Girona Excel·lent de la Diputació pel seu pa de fetge. I la cabellera rossa on para? «Va venir una ventada i l'he perduda. Deu ser en alguna làmpada de Pacha...», riu.

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/esports/2026/01/12/vila-joaquin-em-confondre-amb-125582629.html>